

KAPITOLA PRVNÍ

Trápení se Zuzkou

Petr šel odpoledne ze školy. Cestou si spokojeně pohazoval aktovkou, když vtom do něj někdo zezadu vrazil.

Petr upustil tašku a měl co dělat, aby neupadl. Rozzlobeně se otočil. Čekal, že uvidí Jirku nebo Colina. Ale kdepak. Byla to Zuzka. Stála u obručníku a drze se šklebila.

„Promiň!“ zasmála se. „Přípletl ses mi do cesty. Jak se má Tajná sedma?“

„Koukej, kam šlapeš, Zuzko,“ odsekl Petr a zvedl ze země aktovku. „A co se týče Tajné sedmy, do toho tobě nic není. Pořád strkáš nos, kam nemáš!“

„Honza říkal, že už jste neměli schůzku Tajné sedmy celou věčnost,“ popichovala Zuzka. Přidala se k Petrovi, ale Petr z toho neměl radost. Zuzka byla nejprotivnější holka, kterou znal.

Honza byl Zuzčin bratr a člen Tajné sedmy. Petr si byl jist, že sestře o schůzkách jejich spolku neřekl ani slovo. Ale Zuzka měla bohužel pravdu. Už se skutečně dlouho nesešli. Petr měl poslední dobou moc učení, a tak si na Tajnou sedmu sotva vzpomněl.

„Schůzka Tajné sedmy bude co nevidět,“ řekl Petr a v duchu se rozhodl, že členy spolku opravdu svolá. „Ale tebe se to netýká! Jestli zas budeš slídit kolem, tak uvidíš. Nejsi členem Tajné sedmy, a nikdy nebudeš.“

„Znám vaše nejnovější heslo,“ chlubila se Zuzka a vesele přeskakovala mezery mezi dlažebními kostkami. „To koukáš, vidíš?“

„Kecáš,“ odbyl ji Petr. Lámal si hlavu, aby si vzpomněl, jaké heslo vlastně zrovna mají. Páni – je to možné, že by ho zapomněl?

„Nekecám. Je to Dlouhý, Široký a Bystrozraký!“ řekla Zuzka. Petr se zamračil.

Měla pravdu. Nejnovější heslo Tajné sedmy skutečně znělo Dlouhý, Široký a Bystrozraký. Bylo to tajné heslo – a Zuzka ho vykřikovala na celou ulici. Dala se do smíchu, když viděla, jak Petr zuří.

„Mám pravdu, co? Vy jste ale spolek pitomců. Znáám vaše heslo a řekla jsem ho všem holkám ve třídě. Až budete mít příští schůzku, můžeme tam všechny klidně přijít. Zavoláme heslo a ty nás budeš muset pustit dovnitř.“

„Kdo ti ho prozradil?“ vyzvídal Petr. „Vím, že Honza by ti naše heslo nikdy neřekl.“

„Taky že mi ho neřekl. S Honzou je otrava. Nikdy mi nic neřekne,“ přiznala Zuzka. „Ale když jsem si chtěla vypůjčit kapesník z jeho šuplíku, našla jsem tam kus papíru. Měl ho schovaný pod hromádkou kapesníků. Bylo na něm napsáno: ‚Nezapomeň heslo – Dlouhý, Široký a Bystrozraký.‘“

„Jsi drzá a zvědavá jak opice, Zuzko!“ obořil se na ni Petr. „V životě jsem neviděl tak protivnou holku. Proč nás nenecháš na pokoji? To musíš pořád slídit, co děláme a jaké máme heslo? Že tě to baví!“

„Tak proč mě nepřiberete do party?“ bránila se Zuzka. „Žanetu, Pam a Barbaru jste tam vzali.“

„Nebud' blázen. Náš spolek se jmenuje Tajná sedma. Nemůže nás být osm,“ řekl Petr. „A stejně bychom tě nechtěli.“

„Jsi protivný,“ odsekla Zuzka. „Dobrá, vyřídím Honzovi, že budete mít brzy schůzku. Kdy to bude?“

„Ty nemáš Honzovi co vyřizovat!“ vykřikl Petr. Už té nesnesitelné holky začínal mít plné zuby. „Já dám členům Tajné sedmy vědět, kdy bude schůzka, ne ty. A to heslo klidně zapomeň. Okamžitě vyberu jiné a dám to všem na vědomí.“

„Výborně! Honza si nové heslo určitě zas někam napíše, aby ho nazapomněl,“ za-

radovala se Zuzka. Vesele si poskočila a dodala: „A já ho zas najdu. Ahoj a pozdravuj Dlouhého, Širokého a Bystrozrakého.“

Petr se za Zuzkou rozzlobeně podíval. Příšerná holka! Byl rád, že má za sestru Žanetu a ne Zuzku. Vlekl se domů a mračil se jako kakabus.

Schůzku musí svolat co nejdříve. Hrozně dlouho už se neviděli. Petr nemohl dopustit, aby se Tajná sedma rozpadla jen proto, že se nekonají schůzky a nic výjimečného se neděje.

Ale jak má člověk řešit nějaké záhady, když zrovna žádné nejsou k mání? uvažoval v duchu. Je třeba vymyslet, co budeme dělat, než se objeví nějaký nový případ. Někdy to trvá celou věčnost, než se začne něco vzrušujícího dít. Musím okamžitě změnit heslo. Ten Honza je ale trdlo – napíše si heslo, aby ho nezapomněl. Mělo ho napadnout, že Zuzka všechno vyslídí.

Když Petr konečně dorazil domů, měl

hlavu plnou starostí. Žaneta už tam byla a zlatý kokršpaněl Čert ho vítal radostným štěkotem.

„Ahoj, Čertíku! Byls dneska hodný?“ zeptal se Petr a pohladil psa po dlouhých hedvábných uších. „Zbaštils oběd? A vyčenichal jsi nějaké králíčky? Štěkal jsi na popeláře? Ano? Jsi moc hodný pejsek!“

„Haf!“ štěkl Čert a začal běhat do kolečka jako šílenec.

Žaneta se dala do smíchu. „Poznal, že jdeš, ještě než jsi dorazil ke dveřím. Seděl s hlavou na stranu a dobře tři minuty poslouchal. Musel tě poznat, hned jak jsi zahnul do naší ulice.“

„Žaneto,“ řekl Petr, když si odložil brašnu s knihami, „musíme co nejdřív svolat schůzku Tajné sedmy.“

„To je senzace! Ale proč? Děje se snad něco?“ vyhrkla Žaneta a oči se jí rozzářily nadšením. Byla zklamaná, když Petr zavrtěl hlavou.